

The Holy See

Üzenet a vándorlók és menekültek 92. világnapjára

XVI. Benedek pápa

2006. január 15.

„Elvándorlás: az idők jele”

Kedves Testvéreim!

Immár 40 évvel ezelőtt fejeződött be a II. Vatikáni Zsinat, amelynek gazdag tanítása kihatott az egyházi élet számos területére. A *Gaudium et spes* lelkipásztori konstitúció különös figyelemmel elemezte a mai világ összetett valóságát, keresve annak a lehetőségét, hogy eljuttassa korunk emberéhez az evangéliumi üzenetet. Szem előtt tartva e célt, a zsinati atyák elfogadták Boldog XXIII. János pápa felszólítását, és elkötelezték magukat arra, hogy az evangélium tanításának fényében kutadják és értelmezzék az idők jeleit, lehetőséget kínálva ezáltal az új nemzedék számára, hogy megfelelő módon tudjon válaszolni az emberek örök kérdéseire a jelen és az eljövendő élet értelméről, valamint a társadalmi kapcsolatok alapvető igazságairól. (vö. *Gaudium et spes*, 4). A ma felismerhető idők jeleihez mindenképpen hozzátartozik az elvándorlás jelensége, amely a nemrég befejeződött évszázadban, úgymond, strukturális alakot öltött a globalizáció erőteljes lökésének következtében világszinten, valamint a munkaerőpiac fontos jellemzőjévé vált. Természetesen az „idők jele” is különböző alkotó részekből áll. Magában foglalja az országhatárokon belüli és a nemzetközi elvándorlást éppúgy, mint az erőszakos vagy önkéntes, a törvényes vagy törvénytelen elvándorlást, amelyre még ránehezedik az emberkereskedelem terhe is. Nem felejtkezhetünk el a külföldön tanuló egyetemisták csoportjáról sem, amelynek száma évről-évre világszerte növekszik.

Tekintettel azokra, akik gazdasági okok miatt vándoroltak el, érdemes kiemelni a jelenség „elnőiesedésének” meg tapasztalható tényét, vagyis a nők számának növekedését a kivándorlók között. A múltban, valójában főleg férfiak emigráltak, bár a nők mindig is jelen voltak. Ők azért vándoroltak el, hogy elkísérhessék férjüket, illetve apjukat vagy csatlakozhassanak hozzájuk ott,

ahol ők jelenleg tartózkodnak. S bár mindez napjainkban is gyakran előfordul, mégis a nők kivándorlása egyre inkább önálló formát ölt: a nő egyedül lépi át hazájának határát, hogy az adott országban munkát keressen. Az sem ritka dolog, hogy éppen az elvándorolt nő válik a család fő jövedelmi forrásává. A nők jelenléte főleg azokon a területeken figyelhető meg, ahol alacsonyak a bérek. Amennyiben igaz, hogy az emigráns munkások különösen is sebezhetőek, akkor ez fokozottabban vonatkozik a nőkre. Számukra a leggyakoribb foglalkoztatottság a házi munkán kívül még az idősek gondozása, a betegápolás, valamint a szállodaiparral kapcsolatos szolgáltatások. Itt és sok más területen is a keresztényeknek küzdeniük kell az migráns nőkkel való igazságos bánásmódért, a női mivoltuk tiszteletben tartásáért és egyenlő jogaik elismeréséért.

Ebben az összefüggésben kell megemlítenünk az emberkereskedelem jelenségét – főleg a nőkkel kapcsolatban -, amely leginkább ott virágzik, ahol nem adták a lehetőségeket saját életkörülményeik javítására vagy egyszerűen a túlélésre. Ily módon könnyűvé válik az emberkereskedők számára felajánlani "szolgálataikat" áldozataiknak, akik legkevésbé sem sejtik, hogy mi vár rájuk. Egyes esetekben az asszonyokat és lányokat munkaerőként kizsákmányolják, és szinte rabszolgaként kezelik őket, nem ritkán éppen a sex-iparban. Még ha itt nem is mélyülhetünk el az ilyen migráció következményeinek vizsgálatában, azért II. János Pál pápával együtt magam is vallom: „panaszt kell emelnünk (...) az élvezetvágy és az üzleti szellem által meghatározott, széles körben terjedő kultúra ellen, mely a nemiség következetes kizsákmányolását segíti elő" (*Levél a nőknek*, 5., 1995. június 29). Itt teljes egészében a megváltás és a szabadulás programjáról van szó, amely alól a keresztények sem vonhatják ki magukat.

A migránsok egy másik csoportja kapcsán, a menedéket keresők és a menekülteket illetően, arra szeretnék emlékeztetni, hogy általában megrekednek a bevándorlásukkal okozott problémáknál anélkül, hogy vizsgálnák a hazájukból való menekülésük okait. Az Egyház annak a Jézusnak a szemével tekint a szenvedésnek és erőszaknak erre a világára, akinek megesett a szíve az embereken, amikor látta őket, hogy úgy tévelyegnek, mint pásztor nélkül a juhok (*vö. Mt 9, 36*). A reménynek, a bátorságnak, a szeretetnek, valamint a „szeretet fantáziájának" (*Novo millennio ineunte*, 50) kell ösztönöznie a szükséges emberi és keresztény elkötelezettségünket, hogy támogatni tudjuk a szenvedésektől gyötört migráns testvéreinket. A származási hely szerinti Egyházak mutassák ki gondoskodásukat irántuk, anyanyelvükön beszélő és egyazon kultúrához tartozó segítők küldésével, illetve a szeretet jegyében folytatott párbeszéddel a befogadó országok részegyházaival.

Végezetül, a mai „idők jeleinek" a fényében, különös figyelmet érdemel a külföldön tanuló egyetemisták jelensége. Számuk állandó növekedését tekintve, amelyhez hozzájárul a különböző egyetemek közti „cserék" is – főleg Európában -, az egyház nem hagyhatja figyelmen kívül az ebből származó problémákat, beleértve a lelkipásztori problémákat is. Ez különösen is érvényes a fejlődő országokból érkező tanulóakra, akik számára az egyetemi évek a lelki gazdagodás

rendkívüli alkalmát jelenthetik.

Isten segítségét kérem mindazokra, akik közreműködésükkel hozzájárulnak egy igazságos és békés jövő építéséhez a világban, és saját energiájukat fordítják az emberi mobilitás lelkipásztori szolgálatába, és mindannyiuknak szeretetem zálogaként különleges apostoli áldásomat küldöm.

Vatikán, 2005. október 18.

XVI. Benedek pápa

© Copyright 2005 - Libreria Editrice Vaticana

©Copyright - Libreria Editrice Vaticana